

ning, da Sagen ikke er af større Betydning. Dette er de Grunde, jeg har havt til ikke at stille noget Endringsforslag, og det er ogsaa de Grunde, hvorfor jeg vil stemme mod det ærede Medlems Forslag om at standse Sagen og sende den til et Udvalg.

Saffner: Jeg kan ikke tillægge det Hensyn, som det ærede Medlem tog til de paagældende Personers Interesse, en saa stor Betydning, som han tillagde det. Her gjælder det mere om et Princip, om hvis Rigtighed eller Forkastelighed jeg for Dvigt ikke har udtalt mig med nogen Bestemthed; jeg har kun foreslaaet, at vi skulle gjøre det til Gjenstand for nærmere Overveelse og Underpølgelse, og det er dette Forslag, som jeg fra min Side tror, at det er rigtigt at fastholde.

Finantsministeren: Uden at jeg som Minister skal blande mig i Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse, var der dog nogle Bemærkninger i den høitærede Landsthingsmands Udtalelser, som jeg tror, det er rigtigt at svare et Par Ord paa, inden Thinget nærmere indlader sig paa at afgjøre det Spørgsmaal, om der skulde være tilstrækkelig Grund til at overgive denne Sag til et Udvalg. Ved Siden af de Momenter, som jeg fremhævede forrige Gang, og som den ærede Taler ogsaa meget rigtig fremhævede nu, var der et, som jeg i og for sig ikke holder meget af særlig at dvæle ved, men som jeg dog tror spiller en saa stor Rolle, at der er Grund til at fastholde det. Jeg bemærkede udtrykkelig sidste Gang, jeg havde Ordet, at det stod for mig, som om man ved at forandre det Tillæg, der er fassat i Lovforslaget, maasse kunde bringe det til, at Noget gik bort, men jeg tvivlede paa, at man vilde komme til, at det, som blev taget fra 3die Klasse, vilde blive lagt til de høiere Klasser, eller at man vilde kunne opnaa, at 3die Klasse beholdt sit Tillæg og de øvrige fik et større. Det var derfor, jeg ikke havde modsat mig den Ordning, der nu er foreslaaet i Lovforslaget, da jeg, som jeg sagde, nødvendig vilde være den Bøddel, som vilde berøve de Paagældende, der ikke kunne vente Avancement, dette Tillæg. Vi staa her ikke — det beider jeg fastholdt — ved en Revision af en Lønningslov, hvormed man kan sige, at forsaavidt man ikke enes om noget Nyt, bliver den bestaaende Lov ved at gjælde, men vi staa her lige overfor en Lov, der indføres et Tillæg til en bestaaende Lønningslov, og det maa jo erkjendes, at der ved Fastsættelsen af et saadant Tillæg maa være et vist Spillerum for de forskellige Meninger, der kunne gjøre sig gjældende, og at man er i sin gode Ret, naar man tager Hensyn til de forskellige Anskuelser, der komme frem, og lader det praktiske Moment være raadende. Stode vi lige overfor Revisionen af en Lønningslov, hvor de,

der interessere sig for den fuldere Løn, maasse vandt ved at blive staaende ved det Gjældende, var Forholdet et helt andet, men her er der derimod Spørgsmaal om Tillæg til en bestaaende Lønningslov, og da er det naturligt, at man tager Hensyn til Virkningen af, at man ikke kan slutte sig til det, der foreligger. Dette var den ene Bemærkning, jeg vilde gjøre til Fuldstændiggjørelse af mine tidligere Udtalelser. Den anden er den, at jeg ganske vist ikke er af dem, som vilde tage Alt principløst — maasse Mange vilde bestynde mig for at tage Sagerne for principielt — men jeg tror paa den anden Side, man maa vogte sig for altfor stærkt at lægge Principer ind i mere tilfældige Enkeltheder, som ikke kunne siges at have nogen principiel Karakter. Saaledes har jeg ikke set den Omstændighed, at de Ældste, der blive tilbage i 3die Klasse, faae disse 50 Rd. mere end dem, der rykke op, under nogen principiel Belysning, og jeg tror, det er at drive Principerne vel vidt, naar man nu vil se denne Sag under en saadan Belysning. Jeg skal ikke indlade mig paa det Forhold, som den ærede Landsthingsmand særlig fremhævede, nemlig de militære Lønningslove, men skal kun gjøre opmærksom paa, at vi have et aldeles lignende Forhold i en Embedslønningslov, nemlig i Lønningsloven for Rettsbetjente. Den Rettsbetjent, som har været i sidste Klasse længe nok, kan nemlig faae en høiere Løn, end han vilde faae som Begyndelsesløn i den næste Klasse, og der er ikke noget saa Forunderligt deri, thi Et af To: enten bliver den Vedkommende i sidste Klasse, og saa er det — for at komme tilbage til de forholdsvis mindre Lønningsstillæg, der her er Spørgsmaal om — jo et Gode for den Paagældende at faae et Tillæg, eller ogsaa rykker han op, og saa lider han et midlertidigt Tab, men et Tab, som opveies ved Udgiften til et betydeligere Tillæg. Det er for at tale Fransk: reculer pour mieux sauter. Det Hele er for ubetydelig en Sag til at lægge noget Princip ind deri. Disse Bemærkninger var det, jeg vilde tillade mig at gjøre med Hensyn til Realiteten, fordi denne dog aabenbart har Indflydelse paa det formelle Spørgsmaal, der er reist.

Saffner: Jeg skal ikke videre forlænge Diskussionen om en Sag, som jeg godt kan forstaa, at Mange ikke tillægge stor Betydning, men jeg kan ikke lade den Anskuelse, som den høitærede Finantsminister gjorde gjældende, gaa upaataalt hen, den nemlig, at Spørgsmaalet ikke har den samme Betydning, hvor der er Spørgsmaal om et Tillæg til en Lønningslov, som naar der er Tale om Revision af en saadan. Jeg tror nemlig, at naar man i en Tillægslov til en Lønningslov har bragt et nyt Princip ind, vil man, selv om man senere kommer til Overbevisning om, at det ikke er rigtigt at bringe det ind i selve Lønnings-